

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphimskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkanyi Ernsta v Lendavi.

MISIJONSKA POROČILA

„Katai Hai!“ Zvršeno je! Potivao sam skoz Koridno, mogeo sam se pašćiti, mračilo se je i nevihta se je začnola. V Koridni dosegamao ešće nega niednoga kršćenika. Koridno je mali trgovski varaš, gde najvešći del Hinduv dnevno odavle svoje pridelke. Kda idem kre teh šatorov, čujem za seov bole tihi glas, ki me zove, da obišćem betežnika v njihovoj družini. Ne sem odlašao, včas sam si mislo, da so tej ljudje siromaški i si nemrejo kupiti niti vrastva, kak bi pa te doktora pozvali. — Kda prideva na dom, je bio betežnik njegova žena, stara 25 let. Jetiko ma. Či ljudje vidijo, da potuje misjonar po vesi, se naednok zbere velka vnožina zdravih i betežnih. Tudi dnes to ne sfalilo, tak da sam komaj prišeo do betežnikove poste. Pregledam betežnico i pravim moži, da zutra pridem nazaj, ar nemam pri sebi prikladnih vrastev. Betežnici da dam nekolko vrastva, da bi leži spala. — Drugi den sam šo, kak sam obečo. Znova telko betežnikov, da sam potrebivao redara, ki me je pripelao do betežnice. Vraćenje betežnikov i posebno Indijancov ne lahko. Bog zna, kak dugo je že betežen i med tem nuća vse fele vrastvo. Dnes pa to nikaj ne škodi. Mož pozove misjonara i k tomí koč doktoru, želeč, naj njemi žena ozdravi v 24 voraž. Tudi drugoć sam zaman prišeo k betežnici, nesam je mogeo ozdraviti. Samo edno sam si želo: da bi pred smrtjov ozdravo njeno dušo. Obećao sam, da drugi den pa pridem, ar nesam šće pripravo pravih vrastev. Vüpaio sam, da pri večkratni obiskaj navćim betežnico v sv. veri, da jo lahko pred smrtjov krstim.

V bližini je stanivao mohamedanski zdravnik, s šterim sva dobriva prijatela. Povećao sam moži, naj pozove toga zdravnika, da pregleda stanje betežnice. Zdravnik mi sporoči, da niedno vrastvo no bo pomagalo, da za njo nega več rešitve. —

MARIJIN LIST

LETO 34.

8. FEBRUARA 1938.

ŠTEV. 2

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njej glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

2. Zvezda.

Druga zvezda, Mati mila, ki obkroža ti glavo,
 Tvoje sveto je devištvo, dišo ki ti lepšalo . . . .
 Nikdar zemla ne v krasoto bila je oblečena,
 Kak gda tvoja sveta duša pozdrav sprejme Angela:
 „Zdrava bodi, o Marija, vse milosti tvoje so,
 Mati Boža boš postala, Jezuš sin tvoj postao bo,
 Ka te zvoli za kralico nebe, zemle, stvarstva vsa,
 Ka de tvoja slava večna, i brezmejno blažena . . .“
 Pa ponudbo si odbila, čast i slavo vrgla vkraj,
 „Jaz moža nepoznam,“ angeo, odgovarjaš njemi zdaj . . . .
 O Presveta ti Devica, trikrat čudna, slavlena,
 Oča te za hčerko vzeme, Dłhi si zaročena,
 Sini Mati stem postaneš, ne zgłbiš devištva pa,
 Si po božoj čudnoj poti, Deva Mati, sveta vsa . . . .
 Zato si devic Devica, zato Mati mater vseh,
 Naj poteremo po zgledi tvojem vsi nečisti greh,
 Naj poteče naša mladost venčana z nedužnostjov,
 Naj bo prva i največša dužnost naših starišov :
 Da pri deci vse žrtvijo, naj ostano čisti vsi,
 Naj življenje raj zgłbijjo, kak se v dıši vrazili . . .
 O, Marija, čista Mati, čista Deva, čuvaj nas,
 S svojim plaščom nas pokriva, sliši naš proseči glas,
 Naj smo hčeri tvoje, čiste, naj smo sini čisti vsi,
 Da mo vredni zvezdo gledat, ki na glavi ti blišči.

S r č e n.

Po Božoj dobroti sem preminočo leto na Risaoske svetke dobo en lepi dar za spomin: beteg. Ne je bio toti smrtnoneveren, a onemogočo mi je tak prilübleno delo. Gotovo zato, naj se mi duša niti dela ne drži neredno, nego išče samo Božo volo, je te že ta delo ali beteg, prijetnost, ali neprijetnost.

Gda sem se malo opomogeo, sem mogo iti na mali odmor, ali počitek. Po duhovnih vajaj, štere sem opravo ob 40 letnici svojega mešništva i pri šterih sem se z dna duše zahvalo dobromi Jezusi za neštete milosti, z šterimi mi je bogato neredno dušo v tej dugih letaj, sem se odločo, da idem v Dalmacijo i pri mrmranji morja najdem mir za svoje zdelane živce. I najšeo sem ga na Hvari, kama sem se napoto s svojim prijatelom, ki me veže k njemi od rane mladosti nezlomliva tivariška lübezen, ki se nikdar ne zmajala, čeravno so se meje držav zmajale i naj razločile. Ravno na Hvar v Dalmaciji sem pa šo, ar me je vabo naš predlanski novomešnik, preč. g. Prša Silvester, frančiškan, ki dela v tistoj frančiškanskoj provinciji, v štero spada tüdi Hvar. Gospod Prša me je predlani oproso, da sem predgao na njegovoj prvaj meši, kak duhovniki, ki je javno, pismeno izjavo dao, da je po Marijinom Listi dobo pozvanje v duhovniški stan. Po božoj nerazumlivoj, a vsikdar svetoj voli, je preč. g. Prša Silvester zdaj, čeravno je komaj drügo leto posvečen duhovnik, postao gvardijan v samostani na Hvari. Vse te okolnosti mi narekújejo, da obiščem v duhi Hvar i napišem par reči od njega i z ednim, da objavim pri toj priliki tiste skromne reči, štere sem pri novaj meši glaso v črensovskoj cerkvi v zahvalo dobroj Materi Mariji, ka je po svojem listi, Marijinom Listi, pozvala med sine svojega Sina preč. gospoda Prša Silvestra.

Zadnje dni septembra preminočega leta, po veličastnom širitelskom sestanki v Velikih Dolencih, sem se napoto na naš jug. Seo sam na Dravo i prišeo v Ljubljano. Te si mislili, ve pa tak očivesno li ne glasite laži. Drava ne teče proti Ljubljani, kak ste pa te mogli po njej priti v Ljubljano. To pa že ne verjemo. Včasí te vervali. Tista ladja, na šteroj sem se vozo po morji, se je najmre zvala „Drava“. Po toj Dravi sem prišeo jaz na Hvar i tü seo v ladjo, ki je nosila ime „Ljubljana“ i me je dale pelala ešče bole na jug. A najprle pa ostanimo na Hvari, pa mo te sledkar šli niže, kde je bole vroče. Kak vidíte, nesam vam zlagao, samo neste me razmeli. Z toga vidimo, da je ne vsaka reč laž, od štere mi mislimo, ka je laž. Moremo jo dobro zgrüntati, kak grüntamo vodo, v šteroj se koplemo, če njej pridemo do dna. Če od svetcov i čüd, štere je Bog po njih delao, nam pride na miseo skušnjava, to vendar ne istina, te si zmislimo, ka tam Bog guči, i boži guč, če ga mi ravno ne razmimo, nemre biti laž.

Hvar je otok, ali osredok, po našem povedano, šteroga okroža Jadransko morje. Iz Splita smo se vozili do njega po Dravi okoli tri vüre. Morje se je precu burkalo i midva s prijatelom sva se lepo zibala. On je sedo na krovu, ka se navleče solnatoga zraka, jaz pa notri v kajüti. Kaj sem pa tüdi pogledao vö i vlekeo v sebe čistü, deviški zrak, ki ga prašina nemore onesnažiti. Dober P. Silvester Prša ne samo, ka je prišo pred naj v Splitu i naj je odpelao v njihov krasen samostan na Poljudi, nego nama je vse poskrbo za sveto mešo, meni sam ministrirao, naj po lübeznivom g. Lesici, gvardijani, pogostio, i naj je lepo spravö na ladjo, z šterov sva prišla srečno na Hvar, kde so naj dobri Očevje. Frančiškani lübeznivo pričaküvali. Pri njih sva si najmre vzela stan, naj mava bliže k Ježuši, naj nemoteno moreva sveto mešo slüžiti i tüdi naj s svojim plačilom siromaškomi kloštri pomagava. Cene so najmre v hoteli i v samostani približno ednake, samo hoteli nemašo tistoga

Hvar

blaženoga mira, ki ga dühovnik, posebno živčno oslablen dühovnik potrebüje. Tü v kloštri sva se hitro sprijaznila z vsemi, posebno z pokojnim g. Hermenegildom Uskokovičem, gvardijanom, ki so na Barbarinje naglo vmrli, i s P. Pavlom Miličičom, ki so bili svoj čas prijateo i očinski lübiteo g. dr. Korošca, kda je na tom otoku vživao za svoja dobra dela pregnanstvo i zdaj tüdi nama. Čüto sem se v kloštri, kak eden izmed članov, povezala me je iskrena lübezen do vseh i vseh do moje malenkosti.

Kratka zgodovina Hvara je sledeča. Hvar je bio poznani že štiristo let pred Kristušom. Te so Grki nastavili na njem edno naselbino, štera se je zvala Dimos. Za Grki so Hvar dobili v svojo oblast Rimlani, za njimi pa v sedmom ali osmom stoletji Sloveni iz Nerette, ki so bili dugo vremene morski ro-

parje i poleg Hvara meli v oblasti še otoke Brač, Vis, Korčulo i primorje med Cetinov i Neretvov.

L. 1145. so Hvar Neretlanom z rok strgali Benečani, leta 1184. pa že prišo po oblast Vogrov i ostao do leta 1278. Ar so Hvarani z vogrskov vladov ne bili zadovolni, so znova zvali na pomoč Benečane, a l. 1358., po sklepi mira, sklenjenoga v Zadri, je prišla cela Dalmacija z Hvarom vred pod oblast vogrskoga krala, Ludovika. L. 1420. je Hvar spadno pod Beneško republiko i je ostao pod njenov oblastjov do njenoga razpada, do l. 1797. Od l. 1797 do l. 1805 lada nad Hvarom Austrija, od l. 1805 do l. 1813 Francija, od l. 1813 do l. 1918 znova Austrija. Leta 1918 se je oslobodo i prišeo v krilo Jugoslavije.

(Dale.)

Na spomin preč. gospodi Prša Silvestri,

redovniki reda sv. Frančiška. ki njemi je Marijin List spravo pozvanje v duhovniški stan.

Predga na njegovoj prvoj svetoj meši v Črensovcih leta 1936. junija 21. na nedelo Srca Jezušovoga svetka, ki so jo držali urednik Marijinoga Lista.

I. „Eden od vojakov je z sulicov prebodno njegovo stran i je taki pritekla krv i voda.“ (Jan. 19—34).

Dragi krščeniki! Po celom širokom sveti se na denešnji svetek obhaja dvojna velika slavnost: Glasi se boža lübezen, ki je z sulicov presmeknola Jezuš, Božega Sina Srce, da bi iz njega izvirajoča voda oprala vse duše od poprijetnoga, izvirnoga greha po svetom krsti; — i da bi iz njega kaplajoča Krv napojila po Presvetom Oltarskom Svestvi vse duše na večno življenje. Voda i krv Jezušovoga prebitoga Srca sta svedoka njegove brezmejne lübezni do nas, štera je vse žrtvüvala, samoga Boga darüvala, takrekoč vničila, da mi živemo i smo vekomaj srečni.

Drüga slavnost, ki jo svet dnes obhaja, je lilijska slavnost, je slavnost zmage, ki jo je izvojuvao mladenec sv. Alojzij nad svojim telom, šteroga poželivost je z Jezušovim Telom spremeno v tak veliko čistost, ka si je zaslüžo naslov: Angeo v teli.

Z godom Jezušovoga Presvetoga Srca i sv. Alojzija pa obhajamo mi v črensovskoj fari tretjo slavnost. Slavnost nove meša, gda stopi pred oltar naš novomešnik, da z čistočov sv. Alojzijä ovenčan prikaže svojo prvo nevtepeno daritev i zä vedno zdrüži svoje srce z Jezušovim Srcom, da bo delao, trpo i vmirao po zgledi Srca Božega. Da, dragi krščeniki, to je dužnost duhovniškoga srca, da je spodobno k Srci Jezušovomi: a) v deli, b) v trpljenji i c) v smrti. To bo predmet denešnje svete predge, štero naj blagoslovi Srce Jezušovo, ki tü pred nami v Oltarskom Svestvi prebiva.

II.a) „Jaz sem prišo, da bi mell življenje i da bi je v obilnosti mell.“ (Jan. X-10.) To je pravo Jezuš. To je namen njegovoga

prebivanja na zemli. To življenje pa pomeni naše posvečenje, to je, da bi vsikdar bili v milošči posvečujočoj, ka pomeni, v stani brez smrtnega greha; da bi tak vsikdar ljubili Boga i to vsikdar bole i v tom stani vmrli, da si tak zagotovimo blaženo večno življenje. To je namen našega odrešenja, našega odküpljenja. Drugoga namena Jezušovo Srce ne melo, za drugo ne gorelo, za drugo ne skrbelo, samo za to i jedino za to, da so duše žive, da so v milošči posvečujočoj, da se tak rešijo večnoga pogübljenja. Čeravno je Jezuš neskončno moder, ki vse vidi i vse znanosti ma, ki je presveto i bo presvetlívao vsaki človeči razum; čeravno vse, ka je na sveti iznajdenoga, je njegovo delo, ar je on neskončno moder Bog; vendar on nikdar ne gučao od toga, kak se naj zatira jetika, čeravno je znao za klico toga betega i za vrastvo proti njemi i čeravno bi mogo milijardom rešiti na vnoga leta človeča življenje. On toga ne včino, čeravno bi lejko. On je šteo rešiti dušo, to je več, to je vse. On nikdar ne mislo na elektriko i druge iznajdbe sveta, ki olejšajo življenje človeki na zemli. Mislo je samo na rešitev duše, to je več, to je vse. On je znao, kje so skriti kinči od njega stvorjeni, kje je vretina petroleja, kje so žile diamanta i zlata, z šterimi kinči bi si milijoni mogli siromaštvo zameniti z bogastvom, pa on teh skrivnosti ne odkrio, duša je več, duša je vse, to trbe rešiti. Njena rešitev je največke bogastvo, je največša sreča. Zato je pravo: *„Ka pomaga človeki, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogübi“*. (Mat. 16.—26.) Njegovo Srce je poznalo samo edno skrb: duše rešiti. Zato so njegova vüsta tüdi samo od toga govorila: „Reši svojo dušo!“ „Hodi za menov!“ „Lübi Gospodnoga Boga svojega z celoga srca i z cele duše i z cele pameti i ze vse moči svoje, bližnjega pa kak samoga sebe!“ Zato se posto, zato trapo, zato je delao čüde, zato šo v trpljenje, zato nam dao (svojo mater, to najlepšo lilijo nebe i zemle, za našo milo mamiko, zato je viso tri vüre v groznih bolečinaj na križi i vmirao v nepopisnoj zapüščenosti, da bi mogo praviti na konci življenja: Consummätum est, dopunjeno je, duša, rešena si. I naj to rešenje živo stoji pred našimi očmi, je dao svoje Srce presmeknoti, ka bi s pogledom na, po sulici odprto rano noč no den priznavali njegovo neskončno lübezen i jo vračüvali. Pa to prebito Srce se je iz tiste lübezni skrilo pod podobo krüha v Presvetom Oltarskom Svestvi, naj je duša vsaki čas tü najde i tüdi sprejme. Tiste roke pa, ki den za dnevom oživljajo to Srce na oltari, so dühovnikove roke. Presrečen novomešnik! Dnes obprvim i zatem pri vsakoj svetoj meši boš zvao na zemlo Jezüša, boš pri vsakoj svetoj meši prinašao düšam njegovo odprto Srce, da majo kam pribežati pred nevarnostjov düšnoga pogübljenja.

To bo tvoje delo, to je delo dühovnikovo, to i samo to, naj duše reši. Pa če dühovnik ma kakšikoli poseo, ki njemi ga višje cerkvena oblast določi, mora toga vpreči vsikdar v te edini namen: duše rešiti. Naj predgá, naj mešüje, naj spovedavle, naj prečiščava, naj piše, naj siromakom pomaga, naj je pro-

fesor, naj betežnike vrači, naj dela v pisarni, naj vodi gospodarstvo, naj dela kjekoli, kám ga višji predstojniki pošlejo, vse mora delat v te namen, da dūše reši. I če yzeme brez dovoljenja višje cerkvene oblasti te najzvišenejši poseo, ki ne slūži rešenji dūš, je zagrešo pravo pot, je na krivo zablodo, po šteroj k Jezusi ne pride

Jezuš, daj dūhovnikom svoje srce, da do ž njim delali, trpeli i vmirali za rešenje dūš.

nikdar niti sam, niti drūgoga pripelati ne more. Kajti dūhovnik je namestnik Kristušov. Poslani je zato v isti namen, kak Kristuš od Večnoga Oče: „*Kak je mene poslao Oča, pošilam jaz vas*“. (Jan. XVIII-20-21). Kristuša pa je Oča poslao samo za rešenje dūš, da poišče, kak je on sam pravo, zgūblene ovce Izraelove, da reši dūše. Zato je dūhovnikovo srce samo zato stvorjeno, da

gori i zgori za rešenje duš. V tom deli nega prestanka, nega počitka. Ogenj ne pozna počitka, on vsikdar gori, on vsikdar dela, da sveti i segreva. Takša gorečnost je gorela v Srci Jezušovom, kak sam svedoči: „*Moj Oča dozdej dela i jaz delam*“. (Jan. V. 17.) Nebeski Oča neprestanoma skrbi za naše rešenje, ravnotak tudi Sin. Celó njegovo življenje je ogenj gorečnosti za rešenje duš, ki ga je razjeo, kak je sam svedočo: „*Gorečnost za tvojo hišo me razjeda*“. (Jan. II. 17.), me vničavle. Ta gorečnost je tisti deo, ki ga je dobo duhovnik od Jezusa. Goreti i zgoreti mora za rešenje duš. Kak je Jezušovo Srce vodila skoz celo življenje samo lübezen za rešenje duš, istotak mora duhovnikovo srce do hladnoga groba poznati samo edno jedino dužnost: rešiti duše.

II.b) Duhovnikovo srce more biti spodobno tudi v trpljenji Srci Jezušovomi.

Trpljenje! Reč, pred šterov strepeče človeče bitje. Pa vendar brez njega nega zveličanja. Brez njega nega v duši lepote, ne moči, ne stánovitnosti. Trpljenje je ključ, je dvojni ključ, ki gda pekeo zapre, te nebo odpre. V evangeliumi svetoga Mataja čtremo sledeče zgodbo. Jezuš je vučnikom naznanjao, da bo šo v Jeruzalem, gde de mogeo dosta trpeti i gde bo vmorjen. Sveti Peter, kak je to čüo, ga je na stran pozvao i njemi pravo: „*Nikdar se ti to ne sme zgoditi*“. A Jezuš ga zavolo teh reči ostro pokarao i se vkraj od njega obrno: „*Odhajaj od mene sküšavec. Na spako si mi, ar ne misliš na to, ka je božega, nego ka je človečega*“. (Mat. XVI. 23.) Ta zgodba jasno pove, kak je bilo Jezušovo Srce navdušeno za trpljenje. Je strepetalo toti tudi to Srce v trpljenji, ve pa poznamo njegove boleče reči, zječane v Getsemani: „*Oča moj, če je mogoče, naj mtne te kelih od mene, ne moja, nego tvoja vola naj bo*“. (Mat. XXVI. 39.) Tudi to Srce je prineslo zagovor na vüsta trpečemi Zveličari, gda ga je sluga splüskao: „*Če nesam prav gučao, posvedoči, da ne prav, če pa prav, zakaj me bješ?*“ (Jan. XXVIII. 23.) Tudi to Srce se je tolažilo: „*Eloi, eloi, lamma sabacthani: Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapüsto?*“ (Marko XV. 34.) A je pa vseedno vsikdar želelo trpeti i bilo pripravleno trpeti, je vsikdar trpelo popolnoma vdano, dokeč je ne sulica stotnikova za rešenje duš prebodnola. I Jezuš je to rano püsto na svojem Srci še po goristanenji odprto na spomin duhovniki, naj se ne boji trpljenja za rešenje duš.

Po njegovom goristanenji je njegovo razmesarjeno telo ozdravelo, nemrtelno postanolo, obdržalo si je pa rane, na rokaj, nogaj i srčno rano. S tem ranjenim Srcom prebiva v Oltarskom Svestvi. To prebito Srce svoje je pokazo sv. Marjeti Alacoque iz presv. Oltarskoga Svestva, naj vidimo dokaz, da je to Srce štelo trpeti za nas, pa če bi moglo, je pripravno še zdaj trpeti za nas. Vse to pa zato, naj spoznamo za dužnost, da po Jezušovom zgledi tudi mi moramo mirno prenesti vse križe iz lübezni do njega, štere terja od nas.

Dühovnik je namestnik Jezušov, dühovnik je drügi Kristuš. Dühovnikovo Srce je tak Jezušovo Srce, mora dühovnik zato želeti trpljenje, mora trpeti, mora nositi za rešenje düš prebodjeno srce. Gda zvoljenec boži dobi mešniško posvečenje, dobi oblast, da vsaki den ponovi na zemli Jezušovo trpljenje po svetoj meši. Prebito Srce Jezušovo prebiva v njegovih rokaj pri svetoj meši. Prebito Srce Jezušovo položi pri vsakoj svetoj meši v svoje srce, v svojo düšo. Srce križano, Srce ranjeno, Srce z trnjom ovito, Srce od plamenov goreče! O zakaj ti dava dühovnik, zakaj ti dava, novomešnik, Sin Boži svoje križano Srce? Samo zato, naj je tvoje srce k njegovomi spodobno, je križano, je trpeče. Samo zato, naj spoznaš, da pravi dühovnik biti ne moreš, če za rešenje düš trpeti neščeš. Opomina te Jezuš, tvoj Gospod, da ti dühovniška služba nalaga žrtev, štere če ne doprineseš, nesi več Kristušov sluga, kak sv. Pavel apoštol piše: *„Če bi se ljudem dopao, nebi bio Kristušov sluga.“* (Gal. 1. 10.) To je, če bi se ravnal po želi sveta, ki se boji trpljenja, ne bi bio Kristušov sluga, posvečenje za mešnika bi svoj namen zgü-bilo. Mogoče me pitate, dragi verniki, ka pa te mora dühovnik trpeti? Odgovorim z Jezušovimi rečmi: *„Sluga ne vekši kak njegov Gospod. Če so mene preganjali, bodo tüdi vas. Vse vam bodo včinnoll zavolo mojega imena, ar nepoznajo njega, ki me je poslao.“* (Jan. 15. 20.) Božega Odrešenika nepoznajo, neščejo poznati milijoni, zato ga preganjajo v njegovih dühovnikaj. Preganjajo ga z lažljivimi guči, z špotljivimi conami, preganjajo ga z sramotenjnom v tiski, preganjajo ga z nezahvalnostjov, preganjajo ga z nepokornostjov, preganjajo ga z surovov silov, preganjajo ga z kršitevjov pri zvršavanji njegovih dužnosti, preganjajo ga z krivičnimi ovadbami, dokeč ga ne preženejo z cerkve, od oltara, od Jezüša, pod meč, vu smrt, kak je to usoda dühovnikov v vsakom stoletji, posebno pa bogata v denešnjem v vseh državaj skoro, posebno pa v Rusiji, Meksiki, Španiji i v misijonskih pokrajinaj. Pa poleg toga trpljenja tere dühovnika skrb za düše, kak sveti Pavel apoštol piše: *„Jaz pa bom prav rad vse žrtvüvao, tüdi samoga sebe pöpolnoma žrtvüvao za vaše düše, tüdi če bi me vi tem menje lübilil, kembole jaz vas lübitm.“* (II. Kor. 12, 15).

Düšice, spoznate, kakšo nerazumlivo lübezen nosi do vas Srce Jezušovo i po njegovej zapovedi srce dühovnikovo za vaše rešenje? Düša, ti si kralica. Jezuš je pravo od tebe, da je bože kraljestvo notri vu tebi: *„Bože kraljestvo je notri vu vas.“* (Luk. 17-21.) Düša, če je je pa bože kraljestvo v tebi, te si ti kralica. Kralica si, kakšekoli telo te nosi, kakšakoli obleka to pokriva, kakšegakoli stana, spola i starosti je to. Kralica si, i naj kralica ostaneš, je svoje Srce Jezuš položo v dühovnikove prsi, da se te žrtvüje, da trpi za tvoje rešenje, da vmira za té vsaki den, kak pravi sv. Pavel apoštol: *„Vsaki den vmiramo.“* (I. Kor. 15-31.) Zato je pa neskončno razžaljeno njegovo Srce, če si ti nezahvalna, če ti nazlük telikim trüdam i žrtvam dühovnikov dol z sebe strgaš kraljevsko obleko, oblačilo posvečüjoče milosti, pa

razgaljena, osramočena, brez življenja se vržeš v naroče svojemi i božemi sovražniki, hūdomi dūhi. I to nezaslišno nezahvalnost včiniš, kelikokrat v smrten greh privoliš. Povekšaš pa to rano, če se spokoriti neščeš. Med vsem dūhovniškim trpljenjom je to najvekše. Pa nega i ne bilo i ne bo gorečega dūhovnika, ki te rane ne bi noso v svojem srci. Nosi jo i ž njov, z tov zevajočov ranov, tolaži razžaljeno Jezušovo Srce za vas, ki neščete lūbiti Večne Lūbezni.

II.c) Jezušovo Srce je vmrlo. Lūbezen za rešenje dūš njemi je vgasnola življenje. Iz lūbezni za rešenje dūš, mora vmreti tūdi dūhovnikovo srce. Jezuš, dober pastir je rad darūvao svoje življenje, naj se samo rešijo dūše. To dela i vsaki goreči dūhovnik. Pa ne boj se dūhovnikovo vmirajoče srce! Potolaži se! Kak je Marijino materno srce tolažilo pri vmiranji pod križom Jezušovo Srce, bo tūdi tebe, namestnik njenoga Sina, goreči dūhovnik. Jedina tolažba Jezušova v njegovomi bridkomi trpljenji i na njegovoj smrtnoj vūri je bila Marija. Na njo je gledao trpeči višji dūhovnik, v njenoj lūbezni je najšeo vmirajoči pastir dūšic moč i tolažbo, da je svojo daritev dokončao. Na njeno, s skuzami namočeno molitev, je dobo najvekšo tolažbo: dobre dūhovnike, v šterih prsaj bo bilo srce, k njegovomi spodobno. Od te njegove tolažbe govori sv. Dūh Bog pri sv. Izaiji proroki: „I vido bode preveliko pokolenje.“ (Is. 53-10.) Nešteti bodo tisti dūhovniki, ki se bodo žrtvūvali za čast božo i zveličanje dūš. Ti bodo tolažba razžaljenomi Srci Jezušovomi, a njihova tolažba na smrtnoj vūri pa bo Marija, kak je bila svojemi Jezuši. Vse preganjanje, vso trpljenje, vse nezahvalnosti, ka morajo goreči dūhovniki v svojem srci nositi, vse to njim v obilnosti bo povrnola na smrtnoj vūri Jezušovo mati i dūhovnikov mati, Marija. Gda de se njim dūša ločila od tela, k njim stopi, se njim nasmehne i milo-lūbeče pošepetne: Sinek moj, hodiva k Jezuši po plaču. O, da Marija je mati dūhovnikova, Marija je vodnica dūhovnikova, Marija je tolažnica dūhovnikova, Marija je zagotovilo srečne smrti dūhovnikove, i njegove prevelike večne slave, če je noso v svojem srci gorečnost njenoga Sina, našega Gospoda Jezuša Kristuša, za rešenje dūš.

Dragi brat po Kristuši! Dragi verniki! To je naša najvekša tolažba, to je naša najvekša plača, ka nam je dūhovnikom mati Marija.

III. Predragi novomešnik! To so reči, štere sem ti nameno povedati. Jezušovo Srce, toga lūbezen moraš nositi v svojem srci i tak delati vsikdar i vsepovsedi brez prenehanja i odlasjanja za rešenje dūš. Z Jezušovim Srcom moraš mirno trpeti vse i vsikdar i vsepovsedi, gda boš iz trnja grehov rešavao v to zapletene dūše, gda boš iskao razsipne sine i zgūblene Magdalene. I v tolažbo ti bodi povedano, z Jezušovimi ranami odlikūvani sv. Frančišek, ki je tvoj redovni oča, ti bo, kak je bio neštetim dūhovnikom, vodnik do svetosti. Pa pisao si mi, gda si me oproso, naj ti predgam ete reči: „Prišlo je sprotoletje, pa bi

billo primerno, da pokažete pred vsemi, da je zaistino istina, da tisti, ki dobro semen seja, bo meo dobro setvo, i ta dobra setva bo za en čas sad rodila. Vaša roka je posejala dobro seme po straneh Marijinoga Lista, ar tisti, šteroga je vaše seme odgojilo, je postao dūhovnik“. Dragi novomešnik, Marijin sinek, ti si sad Marijinoga Lista! I kak te je Marija po svojem listi, Marijinom Listi pozvala pred oltar, tak ti tūdi nadale šče biti vodnica, pomoćnica, tolažnica, da boš noso v svojem srci lūbezen Jezušovoga Srca za rešenje dūš. Samo zavūpaj se na njo! Od nje prosi vse, njej zroči vse, ž njov deli svoje veselje, v njeno materno srce potopi svoje žalosti. Njeni naj bodo tvoji uspehi, njej potoži za neuspehe. Kak je Jezuš svoje življenje, hrano, obleko i vse od Marije šteo meti, ravnotak tūdi ti vse, popolnoma vse, prosi i mej od Mamike Marije. Te boš čūio na najsrećnejšo vūro svojega življenja, na smrtno vūro njeno pesem, ki jo itak poznaš: „*Jam hiems transit*“. Zima je minola, zapor je odišeo, lepa dūša mojega dūhovnika, pridi, pridi!

Dragi brat po Kristušī! Približao se je najsrećnejši i najveličastnejši trenutak: Pristopo boš k oltari, da prikažeš na njem kak Jezušov dūhovnik na nekrvav način njegovo daritev na križi. Približao se je čas, kda položi deviška mati Marija svojega sina v tvoje roke. Približao se je hip, gda Jezuš raztegne tvoje srce i svoje položi v nje. V tom nad vse blaženom trenutki tvoje prve svete meše se spomni tistih, ki bi jih najraj vido tū, pa jih ne, spomni se pokojnoga oće i dedeka. Pošepetni Jezušī: Če še trpita, na den moje prve svete meše reši jiva, dober Jezuš, kak ves moj pokojni rod. Pošepetni Jezušovomi Srci: Na den moje prve svete meše plačaj mojoj materi, brati, sestram, rodbini, botrini, dobrotnikom za vse dobrote z blaženov smrtjov. Vrži globoki pogled v Srce Jezušovo i je prosi za sv. Očo, za sebe, da si dober dūhovnik, i za nas vse dūhovnike, da smo takši, kakše nas žele meti Jezušovo Srce. Ne pozabi se z Marijinoga Lista, ki te je pred oltar pripelao i z svoje rojstne vesī, ne z fare, ne z tistih, ki so od daleč i blūzi prišli k tvojoj prvoy svetoy meši. Ne spozabi se z tvojega reda i tretjega reda sv. Franciška, ne z kršćenikov širom sveta, ne z misijonov, ne z živih, ne z pokojnih. Posebno pa prosi Jezušovo Srce za uboge pastere i ovce, ki z raztrganimi oblaćili ležijo v trnje grehov zapleteni, da vstanejo, se oblećejo i oblećeni v svatbeno obleko pridejo z tebov i z nami vsemi vkūp na večerjo Agnjecovo, gde allelujska pesem nikdar ne mine... nikdar ne mine... bratje i sestre... nikdar ne mine. Amen.

NAZAJ v NAROČJE MATERE CERKVE.

Čtevcem na pot.

Na sveti je vno go peških poti pa vozkih kolnikov, šteri se med sebov preplečejo, vse té male poti pa držijo na glávno i trdno cesto.

Po sveti tečejo male pa velke vode, se vlečejo prek mehkih ravníc i skačejo prek trdoga skalovja, konči se pa vse zlijejo v nezgrüntano, mirno morje.

Na sveti živejo ljudje. Vsi nosijo v svojih prsaj hrepenenje po sreči. Vsakši bi rad najšeo svojo srečo i jo zato iščejo vsi po vseh skritih potaj do zadnjega diha življenja. Pa denok je tak malo ljudi zaistino srečnih. Zakaj? Zato ka iščejo srečo tam, gde je nega i je túdi nikdar ne bo.

Edino sveta katoličanska vera nám jasno pokaže, gde je dom prave sreče.

To so sprevidili vno gi, vno gi glasovití pa preprosti ljudje, da je samo v katoličanskoi cerkvi prava sreča domá. Katoličanská Cerkev je kak trdna cesta, kama vodijo vse zasúkane poti, je kak nezgrüntano morje krščanskih istin.

Niedna reč pa ne mela za drugoverce vekše vrednosti, kak reči iz vúst tistih ljudi, šteri so se narodili pa zrasli zvün katoličanske Cerkve, pa so po stanovitnom iskanji najšli pravo pot do istine pa sreče.

Tej ljudje so kak srečen popotnik, šteri po dugih letaj palí zagledne očinsko hižo, kak trü-

den romar, šteri je v trdoj zimi blodo po logi, pa konči najšeo pot v toplo i lepo hižo.

Ali srce se krči vsakšemi krščeniki, šteri lübi düše, odküplene po Jezušovej krvi, či gleda nazaj, kak so stoletja i stoletja tajili milijoni krščansko cerkev i zametavali njene zvišene navuke. Isto dnesden posebno doživlamo. Žalostno, da je ostalo na miljone lüdi zvüna nje i so še zvüna Cerkve, pa so tak oropani vsega, ka je dobroga i zato žejajo pravo pa čisto istino.

Z toga zroka volo smo se namenili preglednoti na kráci živenje tistih lüdi, ki so prišli do istine katoličanske vere i zapisati to, ka so sami občütüti v njoj. Tej lüdje se zovejo *konvertiti* t. j. tisti lüdje, ki so se spreobrnili, ki so prestopil v kat. Cerkev.

Či tak premišlavlemo življenje teh iz drüge vere spreobrnjencov, nam to jasno svedoči istino katoličanske vere, štera popunomá zadovoli človeka na zemli. Edne, ki so najšli pot v Rim, je gnalo v naroče Materecerkve nepotišeno hrepenenje, drüge včenjé, umetnost, zdrava pamet, versko raziskavanje, tretje pali vpliv krščanskoga vzgleda ali pa zvünredno delüvanje milošče bože.

Kak pa si je denešnji človek vtepeo v glavo, da verje i má za istino samo to, ka vidi. S tem pa postane nerazumen kak deca. Kak se svet gible pa vrti, čiravno deca trdokorno mislijo, da se sunce vrti, tak tüdi ostane istina vsikdar istina, čiravno se človek zavolo svojevolnoga mišljenja raj oprima krivih navukov, štere si je sam vküp spravo.

Gde pa je Bog sam spregučao, tam več ne dano na volo stvorenji, ali naj poslüša, ali ne. Sveta dužnost človeka je, da se oprime te istine, ki nam jo je nazvesto sam Bog. I s tem, da je Bog nazvesto človeki pravo istino, njemi je dao najbouše i najvišije svedočanstvo. Ravno ta istina njemi prinese srečno zadovolstvo pa mir. To sta reči, za šterimi denešnji človek blodi po neznanih potaj do groba, — pa jivi li ne najde.

Kristuš je pa postavio svoje mesto na viden breg, dá se daleč vidi okoli, postavio je svojo Cerkev na pečino, tisto edino, sveto, katoličansko i apoštolsko cerkev, ki jo nemrejo premagati peklenske moči.

I štokoli se trüdi s pravim nakanenjom dosegnoti istino i priti v naroče te Cerkve, je že na poti k njoj. Mi znamo, da je prava istina samo v tistoj Cerkvi, šteroj je Bog nazvesto svojo istino. To pa je samo katoličanska Maticerkve.

Nam, ki smo bili rojeni pa vzgojeni v katoličanskoj Cerkvi, se mogoče več ne vidi to nikaj čüdno; ali tem vekše občüdovanje vzbüdiyo v nas tej, šteri so bili rojeni žvüna nje, pa so si itak želeti dosegnoti pravo istino i jo tüdi dosegnoli, čiravno so bile jako različne poti, ki so je pripelale do nje.

Zato se naj vsi, šteri so dobre vole i dobroga mišljenja, podajo z nami na pot od ednoga iskatela večne istine do drügoga, od snopiča do snopiča „Marijinoga lista“, da spoznamo, kak srečni smo mi katoličanci i sprevidimo, da moremo dati Bogi dužno hvalo pa diko za to neizmerno srečo.

Alberti Magda roj. Scharlau.

V človečem razumi je lakota po istini tak vraščena, da nemre najti mira pa zadovolstva, dokeč ne pride do pravoga spoznanja tiste istine, štero nam je nazvesto sam Bog. I to je za vse zadosta velki dokaz, da more biti negdi prava istina. Takše nemirno hrepenenje po krščanskoj istini je doživela Magda Alberti, žena luteranskoga farara i precj znana pisateljica.

V ranoj mladosti je bila pobožna. Gda je njena mati molila ž njov luteranske molitve, so njoj pri tom njene oči vsikdar letale se pa ta. Ta nepazlivost se njoj je tak zasekala v dušo i jo tak bolela, da si je za pomiritev vesti napravila leseni križ i ga postavila v ograd na skriti kraj. Den za dnevom je hodila se opravlat svoje pobožnosti.

Gda pa je že odrasla, so se njoj v mladoj duši oglašale verske dvojbe, poleg toga so jo šče hladne razumske fararove predge ešče bole odbijale, tak, da je nazadnje zgübila vero v vse. Nikaj ne več molila, ali po Bogi, po istini, je z vsem srcom hrepenela. Na srečo se je spoznala z ednov katoličanskov gospov, s šterov je obiskala katoličansko službo božo. Ka je občutila v tom hipi, nam je sama zapisala.

„Velko hrepenenje me je zagrabilo pri sv. podigavanji . . . prvokrat sam po dugom časi molila i čutila sam, kak so kapale skuze na mojo roko. Mela sam občutek, kak da bi lübi Bog sám gučao z menov. Zaprlä sam svoje oči i vervala sam, da občütim božo bližino.“

Po tom je šla k katoličanskomi dühovniki, šteri njoj je jasno i natenkoma razložo vero v Boga pa Kristuša.

Pomali je začnolä pali vervati ali na prestop v katoličansko vero niti daleč ne mislila. Nasprotno. Ponüdila je roko luteranskomi farari Alberti v zakönsko zvezo. Mož je bio dober i oba sta bila srečniva v zakoni. V toj sreči pa denok ne pozabila prositi Boga, naj njoj da spoznati pravo istino.

Zäcnolä je četeti tüdi knige luteranskih pa katoličanskih pisatelov. Vrivalo se njoj je pitanje, čida je Cerkev? Vsi fararje se zazavlejo na sv. pismo, vsakši pä po svoje vči. Što pa naj zna, šteri ma prav? Nekaj pa li more biti, ka dayle trdno stalnost sv. pismi. To pa nemre drügo biti kak izročenje svetih očov. Stopaj za stopajom se je bližalä k istini.

Posebno se njoj je povidila edinost pa složnost katoličanske Cerkve, gda so se luteranske cerkve med sebov jako ločile. Sama piše: — Razceplenost evangelske (luteranske) cerkve mi svedoči, da nemre biti to prava Cerkev, ki bi jo Kristuš nastavio na vekivečni fundament.

Zvün toga je šče vidila nedoslednost luteranskoga navuka v tom, da priznavajo čüdež Kristušovoga vtelovljenja, a nevtepeno Mater božo pa neščejo častiti. Zatopila se je v čtenje cerkvenih očov, ki so živelj za apoštoli. I tü je spoznala, da so

tej včili ravno to, ka vči dnes katoličanska cerkev. Či pa je to eden pa isti navuk, mora biti istina samo tü.

Gde se kralvska oblüba: — „Glejte, jaz sam z vami vse dni do konca sveta“, — spunjave bole očivesno kak v daritvi sv. meše!? I toga živoga Kristuša, šteri je tak presrčno pa tesno povezani z vernov düšov, sme naša düša sprejeti v sv. prečiščavanji i zavžiti njegovo Telo pa Krv. Vsega toga nega pri luteranih.

Tak se je Magda Alberti čiduže bole z razumom osvedočila, da je samo katoličanska Cerkve prava. Ka naj zdaj napravi?

Marija, obramba grešnikov, povrni vsako blodno düšo na pravo pot.

(To Marijino sliko je naslikao svetoznani Tizian i se nahaja v franciškanskom samostani na Hvari).

More šče vola priti. Kak pa naj postane katoličanka ona, fararova žena? Ar je lübila svojega moža, je odlagala spreobrnitev vsikdar dale. Pa vest njoj nikak ne dala mira.

Konči pa njoj je mož po dugoj znotrašnoj borbi dovalo, da prestopi v katoličansko cerkev.

To se je zgodilo v Osnabrücki v Nemčiji v ednoj samostanskoj cerkvi. Drugi den pa je vsa srečna i pomirjena sprijela sv. prečiščavanje.

I kak za plačilo njoj je Bog dodelo šče vekšo srečo. Spreobrnno se je tudi njeni edini sin Pavel i postao goreči katoličanski duhovnik.

Sama je zapisala v knigi: „Borbe, spomini pa izpovedi“ l. 1919: — „V globokoj poniznosti poklekнем pred vsemogočnoga Boga i če se pri tom zglednem na to, kak je vodo moje življenja, morem z genjenim srcom hvalno pripoznati: Ah, Gospod, nesam vredna vseh milosti pa smilenosti, štere si mi podelo“.

Kak pa je s tebov, dragi čtevec? — Ve sam jaz tudi katoličan, pa se ne čutim tak srečnoga, — boš najhitrej pravo. Resan, sunce ne sija vsikdar, včasih ga zakrijejo kmični oblaki. Pa to mine. Po vsakšem viheri nam sunce radosti pa sreče lepše zasine kak prle: zaveš se pali svoje neizmerne sreče, da si v katoličanskoj Cerкви i iz srca ti bo privrela prisrčna zahvala Bogi za to.

lščimo najprvo kraljestvo bože.

Vnogi so pozvani, a mali jih je odebranih. (Mat. 22-14).

Jezuš guči, od gostüvanja, na šteroga so vnogi, to je vsi pozvani.

A neso pa vsi odebrani, to je določeni, da bi na to gostüvanje tudi prišli. To pa zato, kak pravi Jezuš, ar neso šteli priti. Ka se nam ne bi gda sveta zgodilo, ka na bože gostüvanje nebi bili notri püščeni, nego ž njega võvrženi na zvünešnje kmico, kde bo večno jokanje i škripanje z zobmi, pomislimo a) da to gostüvanje šče Jezuš služiti z vsakov, tudi našov düšov, i b) da ne more biti zroka, da bi to vabilo, to pozvanje odklonili, nego dužni smo je sprejeti. Jezušovo Srce, ki za naše düše v Oltarskom Svestvi prebivaš, vužgi naša srca na veliko lübezen do tebe i tvojega nebeskoga kraljestva.

Jezuš pravi, ka je nebesko kraljestvo spodobno kralji, ki je napravo gostüvanje svojemi sini. Od kraljevskoga gostüvanja je tu guči i to od gostüvanja nebeskoga kraljestva. A nebesko kraljestvo pa kde je? Ka je ne bi dugo iskali i li ne najšli gde v dalešnjih deželaj prek morja, na visokih planinaj, ali skritih püščavaj, nam je Jezuš jasno i odkrito povedao, kde je to kraljestvo. On je pravo: „Bože kraljestvo je notri vu vas“. (Luk. 17. 21.) Odprite evangelium sv. Lukača i najdete te reči v 17. poglavji i 21 vrsti. Če je pa bože kraljestvo notri vu nas, v našoj düši, te se gostüvanje, od šteroga guči Jezuš, more obslüzavati v našoj düši, šteta je zaročnica Jezuša, božega Sina. Sin Boži obslüzava to gostüvanja z düšov človečov, šteta je na svetom Križi rešo i si jo zaročo z sebov, da bi njemi bila vredna zaročnica na tom sveti, na drugom bi pa bila njegova tovarišica v večnom njegovom kraljestvi. Zaroči se pa Bog z našov düšov pri svetom krsti, gde se njoj pokloni vera, vüpanje i lübezen. Lübezen je tisti stavbeni gvant, šteroga so v starom časi davali svojim svatom tisti na Izhodi, ki so je ne gostüvanje pozvali, i od šteroga Jezuš guči, ka ga düša mora meti. I te obleč lübezni

se nači zove milošča posvečujoča ali stan brez smrtnoga greha. Če duša ma samo eden neodpuščeni smrtni greh, nema svatbenoga obleča, nema lübezni, ne more se z Jezušom zaročiti i nemore nikdar v njegovo kraljestvo priti.

Krao, od šteroga guči Jezuš, ki da gostüvanje slüžiti svojemu sini, je Oča nebeski. Slüži je svojim Sini, našemi Zveličiteli, Jezušu Kristušu tak, ka njemi da naše düše olepšane po milosti svetoga krsta, ali svete pokore, kak njegove zaročnice. Sluge, ki zovejo düše na gostüvanje, so dühovniki. Ti glasijo vero poganom, da se krstijo i postanejo njihove düše zaročnice Jezušove. Ti glasijo Jezušovo reč vsakomi vsikdar, nepretrgano i neprestano: „*Isčite najprle kraljestvo bože.* (Luk. 12. 31.) Ti kričijo grešnikom den za dnevom na vüho: Reši svojo düšo! „Ka ti vala, če celi svet dobiš, na düši pa škodo trpiš?“, kak pravi Jezuš, naš Zveličiteo. Neprestano se glasi teh slugov vabilo: „Pokorite se, da če se ne pokorite, kak pravi Jezuš, se vsi pogübite!“ „Povrnite se k meni, pravi Bog i jaz se povrnem k vam pa vrzem vaše grehe za moj hrbet, ne bom je več gledao“. Pa če blodniki sprejmejo vabilo, njim spokolejo teoce i tüčne tvari, kak pravi evangelium, ka pomeni, ka njim pri svetoi spovedi vničijo njihove grehe i je oblečejo v svatbeni gvant milošče posvečujoče, ka do vredni najjakšega gostüvanja, kde se deli najbolša hrana i toči najfinejša pijača, kakše niti kraljevski stoli ne zmorejo: nahranijo se z najsvetejšim Božim Telom Jezušovim i ž njegovov molberevdnov Krvjov se napojijo.

O kakša sreča, kakša čast, kakša oblast je to za naše uboge grešne düše, biti zaročnica samoga Boga, biti kralica vso večnost v božem kraljestvi. Jezuš je najlepši, najbogatejši, najblaženejši, najmočnejši zaročnik. On nikdar ne vmerje i njegovo kraljestvo se nikdar ne zrüši. Bi bilo mogoče, da bi štera uboga grešna človeča düša zavrgla njegovo pozvanje i nebi prišla na njegovo gostüvanje? Za premislit je to teško, a za gledat je jako žalostno, ar vidimo den za dnevom kak zavržejo to vabilo milijoni i delajo tisto z slugi, kak so delali kraljevski slugi evangeliuma povablenim. Dühovnike žalijo, sramotijo, kolejo za njihovo vabilo, kda neščejo nikaj drügo düšam, kak samo njihovo večno srečo. Za kraljestvo, v šterom kralüje večno sprotoletje, v šterom nega smrti, nega nemira, nega skuz, nega betega, nego kralüje samo lübezen i samo veselje i to vekomaj, za to kraljestvo se ne brigajo, nego je zamenijo z mamonom, kak pravi Jezuš, zamenijo z zemlov, štera, kak on pravi mine. To bože kraljestvo zamenijo nespametni še z trštvom, za dobiček, od šteroga pravi Jezuš, ka ga tatje vkradnejo i erja poje. Uboi grešniki, ubogi zasleplenci, naša pot naj nede nikdar njihova, naša pot naj pela vsikdar samo k Jezušu!

K Jezušu! A Jezuš pa pravi: „*Nebesko kraljestvo silo trpi i ti silni je zadobijo.*“ (Mat. XI-12.) To pomeni, ka samo od sebe ne pride nebesko kraljestvo, boriti se moramo za nje. Boriti se moramo, da je ne zgübito. Zgübi se pa že samo po ednom smrt-

nom grehi. Zato vso naše življenje nam mora biti prva dužnost, da premagamo smrten greh. Skušnjava mora priti, ovak ne morem pokazati vernosti do svojega nebeskoga zaročnika. Če me čemeri edna i druga reč, zakaj se to dogodi? Naj pokažem svojo krotkost do svojega zaročnika, krotkoga Jezusa, ki je preklinjan bio i ne preklinjao, nego blagoslavljao. Telo se mi punta, napadne je poželivost, nasladnost. Zakaj? Naj Večnoj Leliji, Jezusi, morem z premaganjom tela pokloniti svojo lelijo, svojo ne-dužnost. Vabi te bliščeča pijača, smeje se ti, i te zove: primi me, nagni se, pusti me v sebe, da ti razveselim srce. Zakaj? Naj z smehom okloniš vabilo i z žučom napojenomi, treznomi Jezusi podariš svojo treznost, najmočnejšo moško jakost.

Duh Sveti pravi po sv. Pavli apoštoli, da brez borbe nega zmage i brez zmage nega korone. Zato so borbe i skušnjave, da Jezusi, zaročniki svoje duše v zahvalo, ka je on teliko borb, teliko trpljenja prestao za naše rešenje, za naše večno kraljestvo, daj njemi damo v zahvalo naše borbe, naše zmage. Malodušni v skušnjavaj nikdar ne smemo biti, ve nam Jezus pravi: Vü-pajte se, jaz sem svet premagao. I sv. Duh nas vči, ka se prek moči nikdar ne skušava nišče. Ar Bog, kda dovoli, da se nam bliža pri jednoj strani hüdobec, pri drugoj strani kre nas stoji on sam i nas nasloni na svoje srce i se bori z nami, da ne privolimo v hüdobijo.

Neskončno dosta so trpeli skoz jezeroletja nesrečni robi. Od človečega robstva pa je neskončno hūjše robstvo hüdoga dūha. Da te najhūjši človek ma le nekaj dobroga na sebi, hūdi dūh pa nema i nemore meti, on je sama samerna hūdobja. Zajo je njegovo robstvo največša nesreča, od štere vekše nega ne na tom i ne na ovom sveti. Pride pa vsaki v to robstvo, ki prostovolno, premišleno včini samo eden smrten greh. Vekše dužnosti zato ne, kak boriti se proti smrtnomi grehi i ga premagati. Premaga ga pa vsaki, ki v skušnjavaj pribeži pod Marijin plašč, pod njeno materno obrambo. O gledajte Alojzija, Imrija, Berchmansa, Stanislava, Agneško, Lucijo, Trezo i Treziko, pa vse neštete jezere deviških dūš, ki vživajo svetniško čast v nebi. Što jih je rešo smrtnoga greha? Marija, ar so jo goreče častili i se v skušnjavaj z vüpanjom k njej obračali. Ali što je rešo z škraplov hüdoga dūha nesrečne grešnike: Magdalene, Auguštime, Margete, i neštete milijone spokorjenih grešnikov, ki vživajo večno slavo v nebesaj? Marija. K njej so jokali i jo milo prosili, naj jih reši robstva hüdoga dūha i je rešila. O reši tüdi nas, ve nas Maticerkev tolaži, gda moli, ka ešče ne bilo čüti, ka bi se pogübo tisti, ki se je z vüpanjom obračao do Marije. Ne pogübimo se tüdi mi. Ž njov vsikdar zmāgamo, ž njov zaročnika svoje duše, Jezusa, nikdar ne zgübimo po smrtnom grehi; i če bi ga po nesreči, ž njov ga znova nazaj dobimo i po Njej tüdi pridemo k Njemi, v njegovo večno kraljestvo.